

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2020. gada 8. jūlijā*

Dempings – Ķīnas izcelsmes vai no Ķīnas nosūtītu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu) imports – Saistības – Pieņemamība – Īstenošanas regula (ES) 2016/2146 – Saistību rēķinu atzīšana par nederīgiem – Jauno noteikumu piemērošana laikā

Lietā T-110/17

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, Čandžou [*Changzhou*] (Ķīna), ko pārstāv *Y. Melin*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *N. Kuplewatzky* un *T. Maxian Rusche*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *H. Marcos Fraile*, pārstāve, kurai palīdz *N. Tuominen*, advokāts,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts daļēji atcelt Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2016/2146 (2016. gada 7. decembris), ar ko atsauc divu ražotāju eksportētāju saistību pieņemšanu, kura izdarīta saskaņā ar Īstenošanas lēmumu 2013/707/ES, ar ko apstiprina tādu saistību pieņemšanu, kuras piedāvātas saistībā ar antidempinga un antisubsidēšanas procedūru attiecībā uz Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no Ķīnas Tautas Republikas nosūtītu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu) importu galīgo pasākumu piemērošanas periodā (OV 2016, L 333, 4. lpp.), ciktāl tā attiecas uz prasītāju,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Kanninen* [*H. Kanninen*], tiesneši *J. Švarcs* [*J. Schwarcz*] (referents) un *K. Iliopuls* [*C. Iliopoulos*],

sekretārs: *P. Kullens* [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 30. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja, *Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd*, ražo kristāliskā silīcija fotoelektriskos moduļus Ķīnā un tos eksportē uz Eiropas Savienību.
- 2 Eiropas Komisija 2013. gada 4. jūnijā pieņēma Regulu (ES) Nr. 513/2013, ar ko nosaka pagaidu antidempinga maksājumu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no Ķīnas Tautas Republikas nosūtītu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu un plāksnišu) importam un groza Regulu (ES) Nr. 182/2013, ar ko nosaka, ka jāreģistrē Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no tās nosūtīts imports (OV 2013, L 152, 5. lpp.).
- 3 Ar Lēmumu 2013/423/ES (2013. gada 2. augusts), ar ko pieņem saistības, kuras piedāvātas saistībā ar antidempinga procedūru attiecībā uz Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no Ķīnas Tautas Republikas nosūtītu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu un plāksnišu) importu (OV 2013, L 209, 26. lpp.), Komisija pieņēma cenu saistības (turpmāk tekstā – “saistības”), kuras bija piedāvājusi Ķīnas Iekārtu un elektronisko ražojumu importa un eksporta tirdzniecības palāta (turpmāk tekstā – “CCCME”) prasītājas un daudzu citu ražotāju eksportētāju vārdā.
- 4 2013. gada 2. decembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1238/2013, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē noteikto pagaidu maksājumu par Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no tās nosūtīta kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un galveno sastāvdaļu (proti, elementu) importu (OV 2013, L 325, 1. lpp.).
- 5 2013. gada 2. decembrī Padome pieņēma arī Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1239/2013, ar ko nosaka galīgo kompensācijas maksājumu tādu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu) importam, kuru izcelsme ir Ķīnas Tautas Republikā vai kurus nosūta no Ķīnas Tautas Republikas (OV 2013, L 325, 66. lpp.).
- 6 Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punktā un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punktā ar tādu pašu formulējumu ir paredzēts, ka Komisija var identificēt darījumus, attiecībā uz kuriem, “pieņemot deklarāciju ražojuma laišanai brīvā apgrozībā, muitas parāds rodas” gadījumos, kad cenu saistību pieņemšana ir atsaukta.
- 7 Ar Īstenošanas lēmumu 2013/707/ES (2013. gada 4. decembris), ar ko apstiprina tādu saistību pieņemšanu, kuras piedāvātas saistībā ar antidempinga un antisubsidēšanas procedūru attiecībā uz Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no Ķīnas Tautas Republikas nosūtītu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu) importu galīgo pasākumu piemērošanas periodā (OV 2013, L 325, 214. lpp.), Komisija apstiprināja saistību pieņemšanu, kas grozīta pēc CCCME lūguma, attiecībā uz Ķīnas ražotājiem eksportētājiem. 2014. gada 10. septembrī Komisija pieņēma Īstenošanas lēmumu 2014/657/ES, ar ko pieņem ražotāju eksportētāju grupas kopā ar [CCCME] iesniegto ierosinājumu izdarīt precizējumus attiecībā uz Īstenošanas lēmumā 2013/707/ES minēto saistību īstenošanu (OV 2014, L 270, 6. lpp.).
- 8 Ķīnas izcelsmes fotoelektrisko elementu un moduļu importam piemērojama kopējais *ad valorem* maksājums uzņēmumiem, kas nav iekļauti grupā, kura ir sadarbojusies, un ir ierakstīti Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 I pielikumā un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 1. pielikumā ietvertajā sarakstā, ir 47,7%. Tas atbilst antidempinga maksājumam 41,3% apmērā (Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 1. panta 2. punkts), kuram tiek pievienots kompensācijas maksājums 6,4% apmērā

(Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 1. panta 2. punkts). Imports, uz kuru attiecas saistības un Īstenošanas lēmums 2013/707, ir atbrīvots no šiem maksājumiem saskaņā ar Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 1. punktu.

- 9 Ar 2016. gada 11. oktobra vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka tā plāno atsaukt piekrišanu saistībām, precizējot galvenos faktus un apsvērumus, uz kuriem tā pamatojas. Šai vēstulei bija pievienots vispārējs informācijas ziņojums un specifisks ziņojums prasītājam.
- 10 Prasītājam specifiskajā ziņojumā Komisija norādīja, ka tā plāno atsaukt saistību pieņemšanu, un 4. sadaļā ar nosaukumu "Saistību rēķinu atzīšana par nederīgiem" informēja prasītāju, ka tā ir iecerējusi, pirmkārt, atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus, kas bija pievienoti pārdevumiem importētājam, un, otrkārt, izdot rīkojumu muitas iestādēm atgūt muitas parādu gadījumā, ja, pieņemot deklarāciju par preču laišanu brīvā apgrozībā, prasītāja nebūtu iesniegusi derīgus saistību rēķinus.
- 11 Ar 2016. gada 28. oktobra vēstuli prasītāja iesniedza Komisijai apsvērumus par vispārējo informācijas ziņojumu un ziņojumu, kas uz to specifiski attiecas. Tā būtībā paskaidroja, ka Komisijai nebija tiesību ne atzīt rēķinus par spēkā neesošiem, ne arī likt muitas dienestiem iekasēt nodokļus tā, it kā nebūtu ticis iesniegts neviens saistību rēķins. Prasītāja uzskata, ka tas faktiski nozīmē, ka saistību atsaukšanai ir atpakaļejošs spēks.
- 12 Komisija ir apstiprinājusi savu nostāju Īstenošanas regulā (ES) 2016/2146 (2016. gada 7. decembris), ar ko atsauc divu ražotāju eksportētāju saistību pieņemšanu, kura izdarīta saskaņā ar Īstenošanas lēmumu 2013/707/ES (OV 2016, L 333, 4. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula"), kas pieņemta, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.; turpmāk tekstā – "antidempinga pamatregula"), 8. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/1037 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 55. lpp.; turpmāk tekstā – "antisubsidēšanas pamatregula"), 13. pantu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 18. februārī, prasītāja cēla šo prasību.
- 14 Komisija iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2017. gada 22. maijā.
- 15 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2017. gada 23. maijā, Padome lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Galvenie lietas dalībnieki šajā sakarā neiesniedza apsvērumus.
- 16 Ar 2017. gada 10. jūlija rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva Padomei iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 17 Padome iestāšanās rakstu iesniedza 2017. gada 27. jūlijā.
- 18 Ar vēstuli, kas adresēta Vispārējās tiesas kanceļajai 2017. gada 12. septembrī, Komisija norādīja, ka tai nav apsvērumu par iestāšanās rakstu.
- 19 Prasītāja apsvērumus par iestāšanās rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2017. gada 12. septembrī.
- 20 Prasītāja replikas rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2017. gada 28. jūlijā.

- 21 2017. gada 6. oktobrī Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza atbildes rakstu uz repliku. Tajā bija ietverts lūgums izņemt no lietas materiāliem replikas raksta C.3. pielikumu. Prasītāja savus apsvērumus par šo lūgumu iesniedza 2017. gada 9. novembrī.
- 22 Pēc replikas raksta iesniegšanas un pirms tiesas sēdes prasītāja Vispārējai tiesai iesniedza vēl vienu ar numuru E.1 marķētu dokumentu, kurā ir atsauce uz procedūru Zviedrijas valsts muitas iestādēs saistībā ar attiecīgo importu, par kuru ir iesniegti saistību rēķini, kurus Komisija ir atzinusi par spēkā neesošiem. Sākotnēji apsvērumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2019. gada 23. janvārī, 14. punktā Komisija lūdza Vispārējo tiesu atzīt šo pielikumu par nepieņemamu un izslēgt to no lietas materiāliem kā jaunu pierādījumu. Tiesas sēdē tā atteicās no savas iebildes par nepieņemamību.
- 23 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdētās regulas 2. pantu, ciktāl tā attiecas uz prasītāju;
 - piespriest Komisijai, kā arī jebkuriem citiem lietas dalībniekiem, kam varētu tikt atļauts iestāties lietā tās atbalstam, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- galvenokārt – noraidīt prasību kā nepieņemamu;
 - pakārtoti – noraidīt vienīgo pamatu kā nepieņemamu;
 - vēl pakārtotāk – noraidīt vienīgo pamatu un līdz ar to prasību kopumā kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 25 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
 - pakārtoti – noraidīt prasību kā juridiski nepamatotu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tajā skaitā segt savējos.
- 26 Tiesas sēdē prasītāja lūdza apvienot lietas T-781/17 *Kraftpojkarna*/Komisija un T-782/17 *Wuxi Saijing Solar*/Komisija šajā lietā galīgā nolēmuma pieņemšanai. Pēc Vispārējās tiesas jautājuma šajā ziņā Komisija un Padome iebilda pret šādu apvienošanu, būtībā apgalvojot, ka šīm lietām nav viena un tā paša priekšmeta. Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 68. pantu Vispārējās tiesas ceturtais palātas priekšsēdētājs nolēma neapvienot minētās lietas šajā tiesvedībā.

Juridiskais pamatojums

Par prasības priekšmetu

- 27 Vispirms ir jākonstatē, kā tas izriet no prasītājas prasījumiem, ka šīs prasības mērķis ir panākt apstrīdētās regulas 2. panta atcelšanu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju. Šī prasība tāpat attiecas uz prasītājas saistību rēķinu spēkā neesamības atzīšanas tiesiskumu un uz sekām, kas no tās izriet, it īpaši attiecībā uz maksājamo antidempinga un kompensācijas maksājumu atgūšanu. Līdz ar to šī lieta neattiecas uz jautājumu par to, vai Komisija pamatoti ir atsaukusi savu piekrišanu prasītājas saistībām.

Kā pamatoti norāda Komisija, prasītāja neapstrīd ne apstrīdētās regulas 1. pantu, ar kuru Komisija atsauc piekrišanu saistībām, ne procesuālos noteikumus, kas it īpaši paredzēti šīs pašas regulas 3. pantā.

Par pieņemamību

Par prasības pieņemamību

- 28 Komisija, kuru atbalsta Padome, apgalvo, ka prasība ir nepieņemama. Ciktāl prasītāja atsauca tikai uz apstrīdētās regulas 2. pantu, tai esot jāpierāda, ka tai ir *locus standi* atbilstoši LESD 263. pantam un tātad it īpaši tiešs skārums. Tai esot arī jāpierāda interese celt prasību saistībā ar minēto apstrīdētās regulas tiesību normu. Komisija apgalvo, ka, ņemot vērā, ka nevis prasītāja, bet *Seraphim Solar System GmbH*, kurai bija jāmaksā antidempinga un kompensācijas maksājumi valsts iestādēm kā juridiskās sekas prasītājas izrakstīto rēķinu atzīšanai par spēkā neesošiem, prasītāja nav pierādījusi nedz tiešu skārumu, nedz interesi celt prasību. Komisija uzskata, ka šajā lietā apstrīdētā regula nav radījusi prasītājam konkrēti nelabvēlīgu situāciju (pēc analogijas skat. spriedumu, 1978. gada 16. marts, *Unicme u.c./Padome*, 123/77, EU:C:1978:73).
- 29 Komisija norāda, ka prasītājam bija jāpierāda, ka apstrīdētās regulas 2. pants tieši ietekmē tās tiesisko stāvokli. Prasītāja esot apstrīdējusi tikai tās saistību pārkāpuma un to atsaukšanas īpašās sekas, proti, to, ka saistību rēķini ir tikuši atzīti par spēkā neesošiem un ka līdz ar to citam uzņēmumam ir jāmaksā antidempinga un kompensācijas maksājumi. Komisija apgalvo, ka prasītāja jauc prasības, kas piemērojamas *locus standi* attiecībā uz apstrīdēto regulu kopumā un it īpaši tās 2. pantu.
- 30 Komisija uzskata, ka prasītāja nav skarta individuāli. Vispirms – neesot noliedzams, ka tā nav apstrīdētās regulas 2. panta, kas esot vispārpemērojams, adresāte. Turpinājumā Komisija uzsver – tas, ka tā ir minēta apstrīdētajā regulā kopumā, nebija izšķiroši. Tā uzskata, ka apstrīdētajā regulā nav noteikti antidempinga vai kompensācijas maksājumi. Faktiski saistībā ar prasītājas precēm ievadmitas nodokļi esot jāmaksā jau no paša sākuma, bet tie neesot tikuši iekasēti tādēļ, ka ir ticis piemērots atbrīvojums, iesniedzot saistību rēķinus. Pat pēc šo rēķinu atzīšanas par spēkā neesošiem maksājumi saistībā ar importu netiekot iekasēti no prasītājas, bet gan no uzņēmumiem *Huashun Solar GmbH* un *Seraphim Solar System*, kā tas ir norādīts apstrīdētās regulas I pielikumā, jo, pēc Komisijas domām, tikai šos uzņēmumus tieši skar iepriekš minētā tiesību norma.
- 31 Visbeidzot – Komisija apgalvo, ka prasītājam nav arī intereses celt prasību. Tā uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi, kādā veidā apstrīdētās regulas 2. panta atcelšana tai varētu sniegt labumu, lai gan rēķinu atzīšana par spēkā neesošiem prasītājam neradītu muitas parādu un neatbrīvotu to no jebkāda pienākuma.
- 32 Prasītāja apstrīd Komisijas un Padomes apgalvojumus. Tā apgalvo, ka apstrīdētā regula to skar tieši un individuāli, ka tai ir interese celt prasību un ka līdz ar to tā ir tiesīga celt šo prasību.
- 33 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona ar šī paša panta pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kurš viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.
- 34 Konkrētāk, runājot par antidempinga jomu, lai gan, ņemot vērā LESD 263. panta ceturto daļu kritērijus, regulām, ar kurām nosaka antidempinga maksājumus, to veida un piemērojamības dēļ ir normatīvs raksturs, jo tās ir piemērojamas visiem ieinteresētajiem saimnieciskās darbības subjektiem,

tomēr nav izslēgts, ka konkrētas šo regulu normas konkrētus saimnieciskās darbības subjektus var skart individuāli (skat. rīkojumu, 2014. gada 21. janvāris, *Bricmate/Padome*, T-596/11, nav publicēts, EU:T:2014:53, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 35 No tā izriet, ka tiesību akti, ar kuriem tiek noteikti antidempinga maksājumi, noteiktos apstākļos var individuāli skart noteiktus saimnieciskās darbības subjektus, nezaudējot savu reglamentējošo raksturu (skat. rīkojumu, 2014. gada 21. janvāris, *Bricmate/Padome*, T-596/11, nav publicēts, EU:T:2014:53, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Saistībā ar nosacījumu par tiešu skārumu ir jāatgādina – nosacījums par to, ka fiziskai vai juridiskai personai ir jābūt tieši skartai ar apstrīdēto pasākumu, kā noteikts LESD 263. panta ceturtajā daļā, prasa, lai tiktu izpildīti divi vienlaicīgi izpildāmi nosacījumi, proti, lai apstrīdētais pasākums, pirmkārt, tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. rīkojumu, 2015. gada 14. janvāris, *SolarWorld u.c./Komisija*, T-507/13, EU:T:2015:23, 40. punkts un tajā minētā judikatūra, apstiprināts ar rīkojumu, 2016. gada 10. marts, *SolarWorld/Komisija*, C-142/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:163).
- 37 Attiecībā uz sabiedrībām, kuras piedāvā saistības, judikatūrā ir atzīts, ka attiecīgā eksportētāja prasības Savienības tiesā priekšmets var būt Komisijas lēmumi par piekrišanas saistībām un Padomes regulas, ar ko uzliek galīgo antidempinga maksājumu minētā eksportētāja importam, atsaukšana (skat. rīkojumu, 2015. gada 14. janvāris, *SolarWorld u.c./Komisija*, T-507/13, EU:T:2015:23, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 38 Ražojuma, kam ir piemērots antidempinga maksājums, eksportētāji uzņēmumi, kuri ir tikuši apsūdzēti dempinga prakses īstenošanā un kuri var pierādīt, ka tie ir identificēti iestāžu pieņemtajos tiesību aktos, ir uzskatāmi par tādiem, ko regula, ar kuru ir noteikts minētais maksājums, skar tieši (spriedums, 2019. gada 28. februāris, *Padome/Marquis Energy*, C-466/16 P, EU:C:2019:156, 54. punkts).
- 39 Turklāt saskaņā ar judikatūru tas vien, ka, lai piemērotu tiesību aktu, kuru tiek lūgts atcelt, ir pieņemts valsts īstenošanas pasākums, neļauj izslēgt, ka varētu tikt uzskatīts, ka attiecīgais akts tieši skar privātpersonu, kas ir prasītāja, tomēr ar nosacījumu, ka par tā īstenošanu atbildīgajai dalībvalstij nav nekādas autonomas rīcības brīvības (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 5. oktobris, *Land Oberösterreich* un *Austrija/Komisija*, T-366/03 un T-235/04, EU:T:2005:347, 29. punkts un tajā minētā judikatūra). Šādā situācijā valsts lēmuma pieņemšana ir automātiska un ir jāuzskata, ka apstrīdētais lēmums tieši skar prasītāja tiesisko stāvokli (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Komisija/Ente per le Ville Vesuviane* un *Ente per le Ville Vesuviane/Komisija*, C-445/07 P un C-455/07 P, EU:C:2009:529, 45. un 46. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 40 Ir arī jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 24. septembris, *Reliance Industries/Padome* un *Komisija*, T-45/06, EU:T:2008:398, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

– *Individuāls skārumus*

- 41 Šajā lietā ir jākonstatē, ka prasītāja ir attiecīgās preces ražotāja eksportētāja, kas ir pilnībā sadarbojusies ar Komisiju izmeklēšanā, kuras rezultātā tika noteikti antidempinga un kompensācijas maksājumi, un kuras nosaukums ir ietverts Īstenošanas regulās Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013, ar kurām tiek noteikti minētie maksājumi, kā arī pieņemtas saistības.

42 Turklāt prasītāja ir tieši minēta apstrīdētajā regulā. Pirmkārt, tā ir minēta apstrīdētās regulas rezolutīvās daļas 1. pantā, kas attiecas uz to saistību atsaukšanu, kurām Komisija iepriekš bija piekritusi. Otrkārt, tā šīs pašas regulas 31. apsvērumā ir minēta kā viens no diviem ražotājiem eksportētājiem, kas ir izrakstījuši saistību rēķinus, kuri ir atzīti par spēkā neesošiem šīs pašas regulas rezolutīvās daļas 2. pantā. Attiecīgos rēķinus prasītāja ir adresējusi uzņēmumam *Seraphim Solar System*. Apstrīdētā regula attiecas vienīgi uz divu konkrēti norādīto ražotāju eksportētāju, tostarp prasītājas, saistību ievērošanu.

43 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka apstrīdētā regula un tās 2. pants prasītāju skar individuāli.

– *Tiešs skārums*

44 Šajā gadījumā Komisija pēc tam, kad tā bija konstatējusi, ka prasītāja ir pārkāpusi piedāvātās saistības, un atsauca savu piekrišanu minētajām saistībām, saskaņā ar apstrīdētās regulas 2. pantu padarīja par spēkā neesošiem prasītājas izrakstītos saistību rēķinus, kas atbilst noteiktiem specifiskiem darījumiem, un līdz ar to konstatēja, ka ir jāiekasē galīgie maksājumi par šiem darījumiem. Tādējādi apstrīdētās tiesību normas tieši ietekmēja prasītājas tiesisko stāvokli. Turklāt sekas, kas no tā izriet valsts muitas iestādēm, bija paredzētas minētajās tiesību normās, un saskaņā ar šīm tiesību normām tās nevarēja atcelt rēķinu atzīšanu par spēkā neesošiem vai atteikties no maksājamo nodokļu iekasēšanas.

45 Šādos apstākļos apstrīdētā regula, tostarp tās 2. pants, prasītāju skar tieši.

– *Interese celt prasību*

46 Ir jākonstatē, ka Komisijas norādītais fakts, ka muitas parāds ir jāatmaksā importētājam, nevis ražotājam eksportētājam, nav pretrunā tam, ka importētājam ir interese panākt tā akta atcelšanu, kas ir šo parādu pamatā.

47 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ražotāja eksportētāja prasības pieņemamība attiecībā uz aktiem par piekrišanas saistībām atsaukšanu un galīgā antidempinga maksājuma noteikšanu produktiem, kurus tas ražo un eksportē Savienības tirgū, netieši, bet noteikti ir atzīta judikatūrā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 9. septembris, *Usha Martin/Padome* un Komisija, T-119/06, EU:T:2010:369, kas apelācijas tiesvedībā apstiprināts ar spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *Usha Martin/Padome* un Komisija, C-552/10 P, EU:C:2012:736). Līdzīgā konfigurācijā no tā ir jāsecina, ka šāds ražotājs eksportētājs arī ir jāuzskata par tiesīgu apstrīdēt minēto tiesību piemērošanu precēm, kuras tas jau ir eksportējis un kuru saistību rēķinus Komisija ir atzinusi par spēkā neesošiem.

48 Turklāt prasītāja pamatoti apgalvo, ka apstrīdētās tiesību normas tiktāl, ciktāl ar tām tiek veicināta tās ieviesto preču sadrumstalotība, rada negatīvu ietekmi uz tās tirdzniecības attiecībām ar attiecīgo preču importētāju; prasība, ja tā tiktu apmierināta, šo negatīvo ietekmi atceltu.

49 Līdz ar to prasītājai ir interese celt prasību, lai lūgtu atcelt apstrīdētās regulas 2. pantu. Prasība ir jāuzskata par pieņemamu.

Par prasītājas iebildes par prettiesiskumu pieņemamību

50 Prasītāja apgalvo, ka Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkts un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkts ir pretrunā gan grozītās Padomes Regulas (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.), 8. panta 1., 9. un 10. punktam un 10. panta 5. punktam, gan arī Padomes Regulas (EK) Nr. 597/2009 (2009. gada 11. jūnijs) par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 188, 93. lpp.),

13. panta 1., 9. un 10. punktam un 16. panta 5. punktam, ciktāl Padome, rīkojoties kā izpildiestāde, nevis kā likumdevējs, nevarēja deleģēt Komisijai pilnvaras atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus, vienkārši atsaucot piekrišanu saistībām, ne uzdot muitas iestādēm iekasēt maksājumus par precēm, kas jau ir laistas brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā.

- 51 Komisija, kuru atbalsta Padome, apgalvo, ka prasītājas tiesības celt iebildi par prettiesiskumu atbilstoši LESD 277. pantam ir noilgušas, piemērojot 1994. gada 9. marta spriedumu *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra spriedumu *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101).
- 52 Šajā ziņā Komisija uzskata, ka prasītājai kā ražotājam eksportētājam, kas sadarbojās antidempinga un antisubsīdiiju izmeklēšanā, bija laikā ierobežotas tiesības, kas beidzās 2014. gada 3. martā, celt tiešu prasību saskaņā ar LESD 263. pantu, lai apstrīdētu Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunktu un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Līdz ar to tā šobrīd nevarot izvirzīt iebildi par prettiesiskumu atbilstoši LESD 277. pantam, lai apstrīdētu šīs tiesību normas.
- 53 Komisija apgalvo, ka saskaņā ar tiesiskās noteiktības principu Savienības iestāžu aktu galīgais raksturs rada šķērslī to apstrīdēšanai pēc tam, kad ir beidzies LESD 263. pantā paredzētais termiņš prasības celšanai par šiem aktiem, un tas tā ir pat iebildes par prettiesiskumu, kas attiecībā uz minētajiem tiesību aktiem ir izvirzīta atbilstoši LESD 277. pantam, ietvaros. Šis secinājums esot piemērojams arī regulām, ar kurām tiek noteikti antidempinga un kompensācijas maksājumi, ņemot vērā to divējādo raksturu kā normatīva rakstura aktus un aktus, kas var tieši un individuāli skart noteiktus saimnieciskās darbības subjektus.
- 54 Komisija uzskata, ka šajā lietā nav strīda par to, ka prasītāja pilnībā ir zinājusi Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013. Lai gan prasītāja netika iekļauta izlasē, tā esot aktīvi piedalījusies procedūrā, kuras rezultātā tika noteikti antidempinga un kompensācijas maksājumi, lai gūtu priekšrocības salīdzinājumā ar ražotājiem eksportētājiem, kuri nesadarbojās. Prasītāja esot iekļauta minēto regulu pielikumos. Šādos apstākļos, tāpat kā jebkuram citam piesardzīgam saimnieciskās darbības subjektam, tai bija jāzina, ka Padome ir pilnvarojusi Komisiju atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus un likt muitas iestādēm iekasēt maksājumus par rēķiniem, kas tiek uzskatīti par tādiem, ar kuriem tiek pārkāptas saistības, tādējādi termiņš, kas bija tās rīcībā, lai apšaubītu šīs pilnvaras un tādējādi aizsargātu savu interesi apstrīdēt iepriekš minētās regulas, esot beidzies 2014. gada 3. martā.
- 55 Prasītāja apstrīd Komisijas un Padomes apgalvojumus.
- 56 Vispārējā tiesa norāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 277. pantā ir pausts vispārējs princips, saskaņā ar kuru jebkurai pusei tiek garantētas tiesības apstrīdēt iestāžu iepriekš pieņemtu tiesību aktu, kas ir apstrīdētā akta juridiskais pamats, spēkā esamību, lai panāktu tāda akta atcelšanu, kurš to skar tieši un individuāli, ja šai pusei saskaņā ar LESD 263. pantu nav tiesību celt tiešu prasību pret šiem tiesību aktiem, kuri tai tādējādi rada sekas, bet kurus tā nevar lūgt atcelt (skat. spriedumu, 1979. gada 6. marts, *Simmenthal*/Komisija, 92/78, EU:C:1979:53, 39. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt no judikatūras izriet, ka iebilde par prettiesiskumu ir iespējama tikai tad, ja nav cita pieejama tiesību aizsardzības līdzekļa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1994. gada 9. marts, *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 17. punkts; 2001. gada 15. februāris, *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 37. punkts, un 2007. gada 8. marts, *Roquette Frères*, C-441/05, EU:C:2007:150, 40. punkts).
- 57 Šajā lietā pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nevar tikt uzskatīts, ka prasītāja saskaņā ar LESD 263. pantu būtu varējusi tieši apstrīdēt Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunktu un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunktu, nedz arī to, ka termiņš šo noteikumu apstrīdēšanai esot beidzies 2014. gada 3. martā.

- 58 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. pants un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. pants bija atbrīvojums par labu prasītājam, jo attiecīgajām Savienībā importētajām precēm netika piemēroti galīgie antidempinga un kompensācijas maksājumi, ja vien ir izpildīti saistībās paredzētie nosacījumi.
- 59 Turklāt attiecībā uz Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunktu un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunktu ir jākonstatē, kā to apgalvo prasītāja, ka šo tiesību normu mērķis ir tikai radīt Komisijai tiesības atsaukt piekrišanu konkrētām saistībām un atzīt par spēkā neesošiem atbilstošos saistību rēķinus.
- 60 Pirmkārt, šajā ziņā ir skaidri paredzēts, ka Komisijai bija jāveic īpaši pasākumi, proti, saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 8. panta 9. punktu un Regulas Nr. 597/2009 13. panta 9. punktu atsaucot piekrišanu saistībām ar regulu vai lēmumu, kuri attiecas uz konkrētiem darījumiem un kuros attiecīgie atbilstošie saistību rēķini ir atzīti par spēkā neesošiem (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 14. janvāris, *SolarWorld* u.c./Komisija, T-507/13, EU:T:2015:23, 61. punkts). Tādējādi situācija šajā lietā nav līdzīga situācijai, kāda tika aplūkota 2017. gada 28. februāra spriedumā *Canadian Solar Emea* u.c./Padome (T-162/14, nav publicēts, EU:T:2017:124, 47. punkts), uz kuru Komisija atsaucās tiesas sēdē, apgalvojot, ka prasītāja esot varējusi no to pieņemšanas apstrīdēt iepriekš 57. punktā minētās tiesību normas.
- 61 Otrkārt, kā apgalvo prasītāja, Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunkta un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunkta pieņemšanas datumā jautājums par to, vai šīs tiesību normas tai bija jāpiemēro, joprojām esot tīri hipotētisks.
- 62 Šādos apstākļos pirms Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunkta un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunkta, kas attiecās uz visiem uzņēmumiem, kuri bija pieņēmuši attiecīgās saistības, konkrētas īstenošanas nevarēja uzskatīt, ka šīs tiesību normas prasītāju skar tieši. Tai nebija arī intereses apstrīdēt to tiesiskumu prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Komisijas norādītajā laikposmā, kas beidzās 2014. gada 3. martā. Konkrētāk, prasītājas interese celt prasību par iepriekš minētajām tiesību normām nevarēja tikt pamatota tikai ar iespējamību, ka Komisija tai nosūta saistību piekrišanas atsaukšanu, pēc tam atsaucot saistību rēķinus. Prasītājai nebija nekāda iemesla gaidīt, ka tā būs šādā hipotētiskā situācijā.
- 63 Turklāt ir jāuzsver, ka atšķirībā no 2001. gada 15. februāra sprieduma *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101, 37. punkts), uz kuru atsauca Komisija, tiesību normām, uz kurām šajā lietā attiecas iebilde par prettiesiskumu, nebija individuāla lēmuma rakstura. Gluži pretēji, runa ir par vispārīga rakstura tiesību normām, kurām seko turpmāki izpildes pasākumi, kas attiecīgā gadījumā var apdraudēt prasītājas intereses (pēc analogijas skat. spriedumu, 1978. gada 16. marts, *Unicme* u.c./Padome, 123/77, EU:C:1978:73, 11.–18. punkts). Ne tas, ka prasītāja tika minēta Īstenošanas regulu Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 pielikumos, ne tas, ka tai bija jāzina, ka Padome bija pilnvarojusi Komisiju atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus, nav tādi, kas tai ļautu apstrīdēt iepriekš 57. punktā minētās tiesību normas tieši pēc to pieņemšanas.
- 64 Tādējādi, nepastāvot interesei celt prasību par šiem Īstenošanas regulu Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 noteikumiem tieši pēc to pieņemšanas, nekas neliedz šajā prasībā attiecībā uz tām izvirzīt iebildi par prettiesiskumu.

Par lietas būtību

- 65 Prasības pamatojumam prasītāja izvirza vienu pamatu. Būtībā tā apgalvo, ka ar apstrīdēto regulu Komisija ir pārkāpusi antidempinga pamatregulas 8. panta 1., 9. un 10. punktu, kā arī 10. panta 5. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 1., 9. un 10. punktu, kā arī 16. panta 5. punktu, noraidot saistību rēķinus un pēc tam prasot muitas iestādēm iekasēt maksājumus tā, it kā brīdī, kad preces tika laistas brīvā apgrozībā, nebūtu bijis izsniegts un paziņots muitas iestādēm saistību rēķins.
- 66 Prasītāja savu prasību pamato arī ar iebildi par Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta prettiesiskumu, kas ir pamatota ar iespējamu Regulas Nr. 1225/2009 8. panta un 10. panta 5. punkta, kā arī Regulas Nr. 597/2009 13. panta un 16. panta 5. punkta, kas bija piemērojami Īstenošanas regulu Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 pieņemšanas laikā, pārkāpumu.
- 67 Vispirms ir jākonstatē, ka attiecīgās tiesību normas, uz kurām attiecas antidempinga pamatregula un antisubsidēšanas pamatregula (skat. iepriekš šā sprieduma 65. punktu) un kuras ir piemērojamas apstrīdētās regulas pieņemšanas datumā, būtībā ir identiskas tām tiesību normām, uz kurām attiecas Regulas Nr. 1225/2009 un Nr. 597/2009 (skat. iepriekš 66. punktu), saistībā ar elementiem, kas ir atbilstoši šīs lietas analizē. Līdz ar to turpmāk spriedumā tiks izdarīta atsauce uz pamatregulām, izņemot, ja Regulu Nr. 1225/2009 un Nr. 597/2009 tiesību normas, kas attiecīgajā gadījumā ir piemērojamas vai norādītas, ir atšķirīgas. Jānorāda, ka, lai gan Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 ir pieņēmusi Padome, kurai tad saskaņā ar Regulām Nr. 1225/2009 un Nr. 597/2009 bija īstenošanas pilnvaras ieviest galīgos maksājumus, šī kompetence tika nodota Komisijai ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 37/2014 (2014. gada 15. janvāris), ar ko attiecībā uz konkrētu pasākumu pieņemšanas procedūrām groza konkrētas regulas saistībā ar kopējo tirdzniecības politiku (OV 2014, L 18, 1. lpp.).
- 68 Prasītāja norāda, ka no antidempinga pamatregulas 8. panta un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta izriet, ka tad, ja ir pieņemtas cenu saistības, kamēr šīs saistības paliek spēkā, pagaidu maksājumi vai galīgie maksājumi attiecīgā gadījumā nav piemērojami. Savukārt, ja saistību pieņemšana tiek atsaukta pēc tam, kad ir atklāts viena no ražotājiem eksportētājiem, kurš ir piedāvājis uzņemties noteiktas saistības, izdarīts pārkāpums, no antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punkta un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 9. punkta izrietot, ka automātiski tiek piemēroti maksājumi, kas nav tikuši piemēroti saistību pieņemšanas dēļ. Tomēr prasītāja uzskata, ka šīs nodevas attiecas tikai uz importu, kas veikts no saistību atsaukšanas dienas. Tas izrietot arī no Komisijas prakses. Tikai nesen Komisija divos gadījumos tāda veida saistību rēķinus, kādi ir ietverti apstrīdētajā regulā, esot atzinusi par spēkā neesošiem.
- 69 Prasītāja norāda, ka pastāv tikai divi izņēmumi, saskaņā ar kuriem Komisija varētu uzlikt maksājumus ar atpakaļejošu spēku. Pirmais attiecas uz gadījumiem, kad ir izpildīti antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punkta un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punkta nosacījumi. Ja Komisijai ir aizdomas par saistību pārkāpumu, tā varot nolemt noteikt pagaidu maksājumu, kas varētu tikt galīgi iekasēti, ja tiek apstiprinātas aizdomas par pārkāpumu.
- 70 Prasītāja uzskata, ka otrais izņēmums attiecas uz situācijām, kad imports esot ticis reģistrēts saskaņā ar antidempinga pamatregulas 10. panta 5. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 16. panta 5. punktu. Ja muitas dienestiem tiktu noteikts pienākums reģistrēt importu, galīgo maksājumu varētu piemērot ar atpakaļejošu spēku no reģistrācijas datuma ar nosacījumu, ka imports ir veikts ne vairāk kā 90 dienas pirms pagaidu maksājumu uzlikšanas.

- 71 Prasītāja uzskata, ka Komisija pati ir paziņojusi, ka nav bijis juridiska pamata ar atpakaļejošu spēku atsaukt saistību rēķinus. Tā apstrīd, ka Komisija varētu apgalvot, ka, tā kā šajā gadījumā antidempinga izmeklēšana ir pabeigta, piekrišanas saistībām atsaukšanai, kas saistīta ar saistību rēķinu atzīšanu par spēkā neesošiem, nebija atpakaļejoša spēka. Prasītāja kritizē Komisiju par attiecīgo tiesību normu kļūdainu interpretāciju.
- 72 Replikas rakstā prasītāja piebilst, ka muitas uzraudzība un muitas pārbaudes ir kompetence, kas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV 2013, L 269, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Savienības Muitas kodekss”), ir dalībvalstu muitas iestādēm.
- 73 Komisija būtībā apgalvo, ka Padome varēja to pilnvarot ar Īstenošanas regulām Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus un likt valsts muitas iestādēm iekasēt maksājumus par importu, kas veikti, pārkāpjot saistību noteikumus.
- 74 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka cenu saistības ir saistības sasniegt rezultātus. Eksportētājs, par kuru ir izrādījies, ka tas ir veicis dempingu vai saņēmis kompensējamās subsīdijas, varētu uzņemties saistības paaugstināt savu eksporta cenu, lai novērstu minētās prakses kaitējošās sekas, jo šo cenu līmeni apliecina saistību rēķinu izrakstīšana. Tomēr tam ir jāievēro savas saistības, lai varētu turpināt izmantot atbrīvojumu no antidempinga vai kompensācijas maksājumiem, kas parasti būtu jāmaksā par attiecīgajām precēm, kuras tiek pārdotas par dempinga cenām vai saistībā ar kurām ir piešķirtas subsīdijas. Saistības tādējādi esot izņēmums no nosacījumiem, kas parasti ir piemērojami attiecīgajām precēm. Savukārt, ja saistību rēķins nav iesniegts vai pēc tam tiek atklāts, ka tas neatbilst noteiktajām prasībām, antidempinga maksājumi vai kompensācijas maksājumi būtu no jauna piemērojami un valsts muitas iestādes iekasētu minētos maksājumus. Komisija apgalvo, ka, tā kā saistības bija izņēmums un delikāts risinājums, tās bija jāinterpretē šauri. Saistību noslēgšana radītu risku Komisijai, kuram pievienojas grūtības tās kontrolēt. Ikvienai pusei, kas to akceptē, ir jānodrošina to efektīva ievērošana un jāveic to izpildes efektīva uzraudzība, sadarbojoties ar Komisiju atbilstoši uzticības attiecībām.
- 75 Šo iemeslu dēļ Tiesa esot atzinusi, ka Savienības iestādes var pieņemt, noraidīt un definēt cenu saistību noteikumus, pamatojoties uz to likumdošanas rīcības brīvību. Līdz ar to Komisija saskaņā ar antidempinga pamatregulas 8. panta 7. un 9. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 7. un 9. punktu varētu sodīt jebkuru saistību vai sadarbības pienākuma pārkāpumu, atsaucot savu piekrišanu šīm saistībām un uzlikt antidempinga un kompensācijas maksājumus, pamatojoties uz faktiem, kas konstatēti saistībā ar izmeklēšanu, kuras rezultātā tika noslēgtas cenu saistības. Šis sodīšanas pilnvaras ietverot pilnvaras atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus.
- 76 Otrkārt, Komisija apstrīd prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Padome nevarēja to pilnvarot ar Īstenošanas regulām Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 atzīt par spēkā neesošiem rēķinus par precēm, kas jau ir laistas brīvā apgrozībā, jo šāda iespēja neesot paredzēta antidempinga pamatregulā un antisubsidēšanas pamatregulā.
- 77 Pirmām kārtām, šajā ziņā Komisija apgalvo, ka tās vispārējais uzdevums bija uzraudzīt saistības, kas pieņemtas saskaņā ar antidempinga pamatregulas 8. pantu un antisubsidēšanas pamatregulas 13. pantu, ja nepieciešams, ar dalībvalstu muitas iestāžu palīdzību. Komisija apgalvo, ka šīs tiesību normas neliedz saistību rēķinu atzīšanu par spēkā neesošiem, bet tajās vienkārši nav nekādas atsaucis uz tiem.
- 78 Otrām kārtām, Komisija uzskata, ka antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punktā un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 9. punktā nav definēts saistību pārkāpumu raksturs un nav noteikti apstākļi, kādos būtu jāatsauc to pieņemšana. Iestādēm esot jānosaka noteiktas atbilstības prasības, jo saistību rēķinu izrakstīšana ir tikai viens piemērs citu vidū. Juridiskais pamats šo tehnisko noteikumu definēšanai regulās, ar kurām tiek noteikti galīgie maksājumi, esot antidempinga pamatregulas 14. panta 1. punkts un antisubsidēšanas pamatregulas 24. panta 1. punkts, saskaņā ar kuriem

- “dalībvalstis tos iekasē, ievērojot regulā par šādu maksājumu ieviešanu noteikto iekasēšanas veidu, likmi un pārējos kritērijus”. Iespēja pilnvarot Komisiju atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus izrietot no tās vispārējā uzdevuma uzraudzīt saistības, no Padomes pilnvarām noteikt “citus elementus” attiecīgo maksājumu iekasēšanai un no ražotāju eksportētāju pienākuma atļaut veikt uzraudzību atbilstoši uzticības attiecībām ar Komisiju, jo tās ir atkarīgas no iesniegto dokumentu ticamības.
- 79 Trešām kārtām, Komisija apgalvo, ka pienākums iesniegt saistību rēķinus un to atzišana par spēkā neesošiem neatbilstības uzņemtajām saistībām gadījumā nav jauna. Šajā lietā Komisija apgalvo, ka tā ir izmantojusi savas pilnvaras atsaukt piekrišanu saistībām un atzīt saistību rēķinus par neatbilstošiem, pienācīgi pamatojot savu lēmumu attiecībā uz prasītāju. Antidempinga vai kompensācijas maksājuma, kas šādā gadījumā ir jāmaksā, pamatojoties uz spēkā neesošu saistību rēķinu, mērķis esot vienkārši padarīt apstākļus atbilstošus tiesību normām. Saistību rēķinu atzišanas par spēkā neesošiem mērķis esot pastiprināt Komisijas akceptēto cenu saistību efektivitāti, un tā atspoguļojot un papildinot valsts muitas iestāžu kompetenci ar papildu rīku, kas ļauj piedzīt maksājumus saistību pārkāpuma gadījumā.
- 80 Ceturtām kārtām, Komisija uzskata, ka prasītāja nevar atsaukties uz tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principiem. Komisija norāda, ka atbrīvojums no antidempinga un kompensācijas maksājumiem nebija galīga situācija brīdī, kad preces tika laistas brīvā apgrozībā. Turklāt skaidrie noteikumi prasītājai jau no paša sākuma esot norādījuši, ka saistību rēķini var tikt atzīti par spēkā neesošiem, it īpaši saistību pārkāpuma gadījumā.
- 81 Komisija apgalvo, ka valsts muitas iestādēm ir jāizvērtē, vai tās ir spējīgas iekasēt muitas nodokļus par rēķiniem, attiecībā uz kuriem ir beidzies Savienības Muitas kodeksa 103. panta 2. punktā paredzētais trīs gadu noilguma termiņš, kas attiecīgajiem maksājumiem ir piemērots ar Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 1. panta 3. punktu, lasot to kopsakarā ar antidempinga pamatregulas 14. panta 1. punktu. Atbilstošais antisubsidēšanas pamatregulas pants ir 24. panta 1. punkts. Komisija it īpaši apgalvo, ka, tā kā šis spēkā neesamības sekas nebija piemērojamas *ratione temporis* pirms 2014. gada 23. aprīļa, t.i., datumā, kad tika iesniegts pirmais prasītājas atbilstošais rēķins, vēl jo mazāk līdz 2013. gada 4. decembrim, proti, datumam, kad tika piemērotas tiesības uz attiecīgo precī, nebija atpakaļejoša spēka Savienības tiesību izpratnē.
- 82 Komisija uzskata, ka – šajā kontekstā un ņemot vērā Savienības pašu resursu aizsardzības principu – ir acīmredzams, ka tad, ja tiek iesniegti nepareizi vai nepilnīgi saistību rēķini, ir piemērojams parastais antidempinga vai kompensācijas maksājums, kas jāmaksā attiecīgajam ražotājam eksportētājam, tā, it kā šis ražotājs nebūtu iesniedzis saistību rēķinu, un maksājumi, kas nav tikuši samaksāti šo saistību rēķinu iesniegšanas dēļ, būtu bijuši jāmaksā tā, it kā nebūtu bijis atbrīvojuma no maksājuma.
- 83 Piektām kārtām, attiecībā uz antidempinga pamatregulas 10. panta 5. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 16. panta 5. punktu Komisijai ir jāpieņem, ka tās neattiecas uz norādīto praksi.
- 84 Treškārt, Komisija apgalvo, ka nekad nav bijis prakses atbrīvot no antidempinga vai kompensācijas maksājumiem importu, kas veikts pirms piekrišanas saistībām atsaukšanas. Vienīgie gadījumi, kuros saistību rēķini nav tikuši atzīti par spēkā neesošiem, neietilpstot prasītājas aprakstītajā kategorijā. Pat ja šāda prakse pastāvētu, tas nekādi neietekmētu apstrīdētās regulas tiesiskumu. Šajā kontekstā prasības pieteikuma 33. punkts esot nepieņemams, jo ar to esot pārkāpts Reglamenta 76. panta f) punkts, jo nav iesniegts neviens pierādījums.
- 85 Komisija apgalvo, ka prasītājas nostāju varētu rezumēt tādējādi, ka vienīgās saistību pārkāpuma juridiskās sekas būtu saistību atsaukšana nākotnē. Visi darījumi, kuru pamatā ir pārkāpumi un kuri ir veikti pirms lēmuma par atsaukšanu pieņemšanas, esot aizsargāti. Komisija uzsver, ka nekas Savienības tiesībās nepamato tik plašu saimnieciskās darbības subjekta aizsardzību, kurš pārkāpj tā brīvprātīgi uzņemtos pienākumus, it īpaši, ja tas jau iepriekš ir brīdināts par šādu darbību sekām.

- 86 Atbildes rakstā uz repliku Komisija būtībā apgalvo, ka prasītāja un tā ir vienisprātis, ka antidempinga un kompensācijas maksājumi principā var tikt noteikti pēc saistību pārkāpuma. Domstarpības attiecoties tikai uz šajā ziņā izmantojamo metodi. Komisija uzskata, ka ir nelietderīgi izmantot reģistrāciju un pagaidu maksājumus, ja izmeklēšana ir pabeigta un ir noteikti galīgie maksājumi. Prasītājas piedāvātajā metodē neesot ņemts vērā fakts, ka Komisija var sākt reģistrāciju tikai pēc tam, kad tā ir konstatējusi saistību pārkāpumu. Komisija apgalvo, ka tā ir ievērojusi atbilstošo procedūru. Proti, saistību rēķina atcelšana esot vienīgais veids, kā iekasēt maksājumus no faktiskā notikuma, kas veido pārkāpumu. Komisija arī apgalvo, ka ir jānošķir maksājumu noteikšana un to iekasēšanas apturēšana. Uz situāciju šajā lietā attiecas šis otrais gadījums.
- 87 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru muitas uzraudzība un muitas kontrole ir dalībvalstu muitas iestāžu kompetencē, Komisija norāda, ka šis arguments pirmo reizi ir izvirzīts replikas rakstā un ka līdz ar to tas nav pieņemams, pamatojoties uz Reglamenta 84. panta 1. punktu. Katrā ziņā tas esot nepamatots.
- 88 Komisija apgalvo, ka nav strīda par to, ka tā ir likusi muitas iestādēm iekasēt antidempinga un kompensācijas maksājumus, kas jāmaksā par attiecīgā ražojuma importu saskaņā ar apstrīdētās regulas 2. pantu. Tā apgalvo, ka, nemēģinot uzurpēt valsts iestāžu kompetenci, tā saskaņā ar pilnvarām, kas paredzētas antidempinga pamatregulas 14. panta 1. punktā un antisubsidēšanas pamatregulas 24. panta 1. punktā, ir noteikusi pienākumu veikt noteiktas atbilstības kontroles un pārbaudes darbības, lai aizsargātu Savienības pašu resursus.
- 89 Visbeidzot, Komisija norāda, ka prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Komisija un Padome izpildvaras statusā esot paplašinājušas Komisijas pilnvaras, pārsniedzot to, kas bija atļauts Līgumos un atvasinātajās tiesībās, ir nepieņemams, ciktāl runa ir par jaunu pamatu, kas pirmo reizi izvirzīts replikas rakstā pretrunā Reglamenta 84. panta 1. punkta prasībām. Katrā ziņā Komisija uzskata, ka šim argumentam trūkst skaidrības attiecībā uz veidu, kādā Padome ir paplašinājusi Komisijas kompetenci.
- 90 Padome būtībā atbalsta Komisijas apgalvojumus. Pirmkārt, tā apgalvo, ka antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punkta un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 9. punkta pareiza interpretācija parāda, ka šīs tiesību normas ļauj saistību rēķinus atzīt par spēkā neesošiem. Otrkārt, tā apgalvo, ka iepriekš minētās regulas sniedz juridisku pamatu, kas Savienības iestādēm ļauj noteikt atbilstības prasības cenu saistību pārvaldībai. Treškārt, Padome uzskata, ka noteikumi par saistību rēķinu atzīšanu par spēkā neesošiem atbilst Savienības iestāžu praksei. Ceturtkārt, Padome apgalvo, ka saistību rēķinu atzīšana par spēkā neesošiem nav līdzvērtīga antidempinga un kompensācijas maksājumu uzlikšanai ar atpakaļejošu spēku, kas būtu pretrunā Savienības tiesībām.
- 91 Prasītāja apstrīd gan Komisijas, gan Padomes apgalvojumus.

Par atbilstošajām tiesību normām, kas attiecas uz prasītājas saistībām un saistību rēķiniem

- 92 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar antidempinga pamatregulas 8. panta 1. punktu gadījumā, ja ir konstatēts dempings un zaudējumi, Komisijai ir iespēja pieņemt piedāvājumus, ar kuriem eksportētāji brīvprātīgi uzņemas pietiekamas saistības pārskatīt savas cenas, lai pārtrauktu attiecīgo preču eksportu par dempinga cenām, ja tā ir pārliecināta, ka ar šīm saistībām tiks novērsti dempinga radītie zaudējumi.
- 93 Šajā lietā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka galīgie antidempinga un kompensācijas maksājumi tika noteikti ar likmēm, kas tika noteiktas atkarībā no uzņēmumu kategorijām, it īpaši atkarībā no tā, vai runa bija par uzņēmumiem, kas sadarbojās izmeklēšanā. Otrkārt, piekrišanas attiecīgajām saistībām sekas bija atbrīvojums no attiecīgo uzņēmumu veiktajiem galīgajiem antidempinga un kompensācijas maksājumiem, kā tas izriet no Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 1. punkta un 438. apsvēruma, kā arī Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 1. punkta un 865. apsvēruma.

- 94 Šajā ziņā judikatūrā par saistību tiesiskā regulējuma interpretāciju atbilstoši Regulai Nr. 1225/2009 jau ir konstatēts – tas, ka imports, uz ko attiecas šīs saistības, ir atbrīvots no antidempinga maksājuma, kas ir tāds atbrīvojums, kurš izriet no Komisijas pieņemtajām tiesību normām grozītajā pagaidu antidempinga regulā vai Padomes pieņemtajām tiesību normām galīgajā antidempinga regulā, lai ieviestu saistības, kurām piekritusi Komisija, tā nav lēmuma par piekrišanu saistībām pieņemšanas dēļ. Šāds pienākums gulstas uz Padomi, piemērojot antidempinga Regulas Nr. 1225/2009 9. panta 5. punktu, kurā paredzēts, ka ar regulu ir jāievieš galīgais antidempinga maksājums attiecībā uz to preču importu, kuras ir dempinga priekšmets un kuras rada kaitējumu, paredzot izņēmumu tās izcelsmes importam, attiecībā uz ko attiecīgā gadījumā ir piekrists saistībām (rikojums, 2015. gada 14. janvāris, *SolarWorld* u.c./Komisija, T-507/13, EU:T:2015:23, 48. punkts).
- 95 Ir jākonstatē, ka, lai gan lēmums par piekrišanu saistībām ticis pieņemts, pagaidu vai galīgie antidempinga maksājumi atbilstoši Regulas Nr. 1225/2009 14. panta 1. punktam tiek noteikti vienīgi ar regulu un šajā tiesību normā arī ir paredzēts, ka to iekasēšanu dalībvalstis veic saskaņā ar citiem regulā, kurā noteikti šie maksājumi, paredzētajiem apstākļiem, tostarp arī saskaņā ar pielīgto saistību ieviešanai paredzētajiem nosacījumiem (rikojums, 2015. gada 14. janvāris, *SolarWorld* u.c./Komisija, T-507/13, EU:T:2015:23, 49. punkts). Regulas Nr. 597/2009 24. panta 1. punkts būtībā atbilst tādai pašai pieejai.
- 96 Turklāt, pirmkārt, ir paredzēts, ka Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 8. panta 9. punktu un Regulas Nr. 597/2009 13. panta 9. punktu ir jāpārbauda saistību izpilde, ja nepieciešams, ar dalībvalstu muitas dienestu palīdzību. Ir arī acīmredzams, ka tas, vai Komisija uzrauga saistību izpildi, ir atkarīgs no to dokumentu ticamības, kurus, izpildot parakstītās saistības, iesniedz attiecīgais eksportētājs (spriedums, 2012. gada 22. novembris, *Usha Martin*/Padome un Komisija, C-552/10 P, EU:C:2012:736, 35. punkts).
- 97 Otrkārt, atbilstoši Regulas Nr. 1225/2009 8. panta mērķim saskaņā ar saistībām, kuras apņēmas izpildīt apelācijas sūdzības iesniedzēja, tai ne tikai bija jānodrošina to efektīva ievērošana, bet arī, sadarbojoties ar Komisiju, efektīvi jāuzrauga šo saistību izpilde atbilstoši tām uzticības attiecībām, uz kurām balstīta piekrišana šādām saistībām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *Usha Martin* /Padome un Komisija, C-552/10 P, EU:C:2012:736, 24. punkts). Šī pati loģika pēc analogijas ir piemērojama saistībām kompensācijas maksājumu kontekstā saskaņā ar Regulas Nr. 597/2009 13. pantu, ciktāl to mērķis joprojām ir līdzīgs saistībām, ko tā uzņēmusies antidempinga pamatregulas kontekstā.
- 98 Turklāt, kā ir norādījusi Komisija, uzņēmuma cenu saistības ir jāuzskata par pienākumu sasniegt rezultātu, kas ir jāievēro un jāaplicina tostarp ar saistību rēķinu izrakstīšanu, importējot attiecīgās preces Savienībā. Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir ietvertas tiešas atsauces uz saistību rēķiniem. Kā apgalvo Komisija, saistību rēķinu un eksporta saistību sertifikātu saturs ir paredzēts Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 III un IV pielikumā un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. un 3. pielikumā.
- 99 Visbeidzot, no judikatūras izriet, ka pastāv imperatīvs pienākums nodrošināt saistību pienācīgu kontroli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. janvāris, *Rusal Armenal*/Padome, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 178. punkts).

Par sekām, kas saistītas ar Komisijas atsaukto piekrišanu saistībām un saistību rēķinu atzīšanu par spēkā neesošiem apstrīdētajā regulā

100 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar antidempinga pamatregulas 8. panta 1. punkta otro daļu:

“[...] tikmēr, kamēr šādas saistības ir spēkā, attiecīgi vai nu pagaidu maksājumi, kurus Komisija noteikusi saskaņā ar 7. panta 1. punktu, vai galīgie maksājumi, kuri noteikti saskaņā ar 9. panta 4. punktu, neattiecas uz tādu attiecīgo izstrādājumu importu, kurus ražojuši uzņēmumi, kas minēti Komisijas lēmumā, ar kuru tā pieņem saistības, ar vēlākiem grozījumiem [...]”

101 Antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 1. punkta otrās daļas redakcija būtībā ir identiska.

102 Turpinājumā – antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punktā ir noteikts:

“Ja kāda puse nepilda vai atsauc saistības vai gadījumā, ja Komisija atsauc saistību pieņemšanu, šo pieņemšanu attiecīgi atsauc ar Komisijas lēmumu vai Komisijas regulu un automātiski piemēro pagaidu maksājumu, kuru Komisija noteikusi saskaņā ar 7. pantu, vai galīgo maksājumu, kurš noteikts saskaņā ar 9. panta 4. punktu, ar nosacījumu, ka attiecīgajam eksportētājam ir bijusi dota iespēja sniegt piezīmes, izņemot, ja eksportētājs pats ir atsaucis saistības. [...]”

103 Antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 9. punkta redakcija būtībā ir identiska.

104 Šajā ziņā Padomes Regulas (EK) Nr. 461/2004 (2004. gada 8. marts), ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis, un Regulu (EK) Nr. 2026/97 par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2004, L 77, 12. lpp.), ar kurām tika veikti grozījumi tiesību normās, kas ir nozīmīgas šajā strīdā, 18. un 19. apsvērumus ir formulēts šādi:

“(18) Antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punkts, cita starpā, nosaka, ka gadījumā, ja kāda no pusēm atsauc saistības, jāpiemēro galīgais maksājums saskaņā ar 9. pantu, pamatojoties uz faktiem, kas konstatēti izmeklēšanā, kuras rezultātā puse uzņemas saistības. Šis noteikums ir novedis pie laikietilpīgas dubultas procedūras, ko veido gan Komisijas lēmums, ar kuru atsauc saistību pieņemšanu, gan Padomes regula, ar kuru atkārtoti piemēro maksājumu. Ņemot vērā, ka šis noteikums neatstāj nekādu rīcības brīvību Padomei attiecībā uz maksājuma ieviešanu, kas jāpiemēro pēc saistību neizpildes vai atsaukšanas, kā arī attiecībā uz šā maksājuma apmēru, uzskata par lietderīgu grozīt 8. panta 1., 5. un 9. punkta noteikumus, lai precizētu Komisijas pienākumus un atļautu atsaukt saistības un piemērot maksājumu ar vienu tiesību aktu. Lai garantētu spēkā esošo pasākumu pienācīgu īstenošanu, ir arī vajadzīgs nodrošināt, ka atsaukšanas procedūra parasti tiek pabeigta sešu mēnešu laikā, un nekādā gadījumā tā neilgst vairāk kā deviņus mēnešus.

(19) Šīs regulas 18. apsvērumus *mutatis mutandis* attiecas uz saistībām saskaņā ar antidempinga pamatregulas 13. pantu.”

105 Visbeidzot, antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punkta redakcija ir šāda:

“Pamatojoties uz labāko pieejamo informāciju, ja ir iemesls uzskatīt, ka saistības netiek pildītas, ja tās netiek pildītas vai ir atsauktas, gadījumos, ja nav pabeigta izmeklēšana, kuras rezultātā notika saistību uzņemšanās, saskaņā ar 7. pantu var noteikt pagaidu maksājumu.”

106 Antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punkta redakcija būtībā ir identiska.

- 107 Domstarpības starp lietas dalībniekiem ir par šo tiesību normu seku interpretāciju. Pirmkārt, Komisija un Padome uzskata, ka piekrišanas saistībām atsaukšanas rezultātā tiek atjaunota sākotnējā situācija tādā ziņā, ka visi galīgie antidempinga un kompensācijas maksājumi, kas attiecas uz saistību rēķiniem, kuri ir atzīti par spēkā neesošiem, ir jāmaksā.
- 108 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka antidempinga un kompensācijas maksājumi var tikt noteikti tikai attiecībā uz nākotni, proti, no brīža, kad Komisija atsauc piekrišanu saistībām, izņemot noteiktus izņēmumus, kas tieši paredzēti antidempinga pamatregulā un antisubsidēšanas pamatregulā.
- 109 Komisija būtībā apgalvo, ka šādos apstākļos galīgie antidempinga vai kompensācijas maksājumi ir “no jauna piemērojami”. Tā norāda, ka situācija šajā lietā ir analoģiska situācijai, kurā importētājs atmuitošanas veikšanai iesniedz saistību rēķinu, kuru nav parakstījis ražotāja eksportētāja kredītrīkotājs vai kurā ir pieļauti citi pārkāpumi. Tāpat tā atsaucas uz noteiktām situācijām, uz kurām attiecas atbrīvojums no muitas nodokļiem preferenciālas izcelsmes pierādījuma gadījumā, kurās pēcmuitošanas pārbaude pierāda, ka preferenciālais tarifs ir ticis piešķirts kļūdaini, proti, uz 1993. gada 7. decembra spriedumu *Huygen* u.c. (C-12/92, EU:C:1993:914, 19. punkts) un 2006. gada 9. marta spriedumu *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, EU:C:2006:162, 34. punkts). Šajā pašā ziņā tiesas sēdē Komisija būtībā atsaucās uz to, ka gadījumā, ja piekrišana saistībām tiek atsaukta, Savienības iestādes dod rīkojumu valsts iestādēm iekasēt piemērojamos maksājumus vai, citiem vārdiem sakot, “atsākt darījumu”. Tādējādi runa esot par to, ka imports tiek pakļauts sākotnējam galīgajam antidempinga un antisubsidēšanas maksājumam, kas noteikts saskaņā ar antidempinga pamatregulas 9. panta 4. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 15. panta 1. punktu.
- 110 Prasītāja neapstrīd, ka Savienības iestādes var pieņemt, noraidīt un definēt cenu saistību noteikumus, pamatojoties uz savu rīcības brīvību. Prasītāja neapstrīd arī Savienības iestāžu rīcības brīvību attiecībā uz piekrišanas saistībām atsaukšanu.
- 111 Savukārt, lai apgalvotu, ka tikai ļoti specifiskos apstākļos ir iespējams ar atpakaļejošu spēku piemērot galīgos antidempinga pasākumus un kompensācijas maksājumus, prasītāja atsaucas uz antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punktu un it īpaši uz šīs pašas regulas 10. panta “Atpakaļejošs spēks” 5. punktu, kas ir formulēts šādi:
- “[...] Gadījumos, kad netiek pildītas vai tiek atsauktas saistības, galīgos maksājumus var piemērot precēm, kas nonākušas patēriņā ne agrāk kā 90 dienas pirms pagaidu pasākumu piemērošanas, ar noteikumu, ka imports ir reģistrēts saskaņā ar 14. panta 5. punktu un ka šādu atpakaļejošu novērtējumu nepiemēro importam, kas veikts pirms saistību neizpildes vai atsaukšanas.”
- 112 Prasītāja apgalvo, ka šīs tiesību normas būtībā atbilst antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punktam un šīs pašas regulas 16. panta 5. punktam.
- 113 Prasītāja apgalvo, ka tikai reģistrācijas gadījumā pret attiecīgo importu varēja tikt īstenoti tādi pasākumi kā prasība atmaksāt galīgos antidempinga un kompensācijas maksājumus. Tādējādi tā uzskata, ka Komisijas pieeja šajā lietā ir kļūdaina un prettiesiska, jo tajā nav ievērots neviens no likumdevēja skaidri paredzētajiem gadījumiem attiecībā uz situācijām, kurās ar atpakaļejošu spēku būtu jāpiemēro antidempinga vai kompensācijas maksājumi. Prasītāja apgalvo, ka Komisija nevar izdot rīkojumu par galīgo maksājumu iekasēšanu par precēm, kas laistas brīvā apgrozībā, ja tā iepriekš nav noteikusi pagaidu maksājumus vai izdevusi rīkojumu par reģistrāciju.
- 114 Prasītājas izvirzītā iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punktu un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punktu ir jāsaprot tādējādi, ka ar to tiek apgalvots, ka arī antidempinga vai kompensācijas maksājumu piemērošana ar atpakaļejošu spēku šajā lietā nevarēja tikt tiesiski pamatota ar šīm tiesību normām. Šīs tiesību normas, it īpaši Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunkts un Īstenošanas regulas

Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunkts, pašas esot pretrunā antidempinga pamatregulas 8. pantam un 10. panta 5. punktam, kā arī antisubsidēšanas pamatregulas 13. pantam un 16. panta 5. punktam. Šis izņēmums tiks izvērtēts pēc prasītājas vienīgā pamata pārbaudes.

Par vienīgo prasītājas izvirzīto pamatu

- 115 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas izdarīto atsauci uz antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punktu ir jākonstatē, ka šīs tiesību normas neattiecas uz situāciju šajā lietā.
- 116 Pirmkārt, kā uzsver Komisija un Padome, situācija šajā lietā nav pielīdzināma situācijai, kurā būtu tikai “pamati uzskatīt”, ka saistības ir tikušas pārkāptas, kā rezultātā rodas iespēja noteikt pagaidu maksājumu. Tieši pretēji, šajā lietā prasītāja nav apstrīdējusi savu saistību neizpildi. Apstākļi, ka prasītāja apgalvo, ka tā nav apstrīdējusi piekrišanas saistībām atsaukšanu tikai tādēļ, ka tā zināja, ka Savienības iestādēm šajā ziņā bija plaša rīcības brīvība, nekādi negroza šo secinājumu.
- 117 Otrkārt, šajā gadījumā runa nav arī par otro situāciju, kura paredzēta iepriekš 115. punktā atgādinātajās tiesību normās un kurā “saistību neizpildes gadījumā” izmeklēšana, kuras rezultātā tika noslēgtas šīs saistības, “nav pabeigta”. Tieši pretēji, nav strīda par to, ka Padome ir pieņēmusi galīgos antidempinga un kompensācijas maksājumus.
- 118 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas izdarīto atsauci uz antidempinga pamatregulas 10. panta 5. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 16. panta 5. punktu ir jākonstatē, ka šīs tiesību normas attiecas uz īpašām situācijām, kurās iestādes ir īstenojušas importa “reģistrācijas” starpniecību atbilstoši antidempinga pamatregulas 14. panta 5. punktam vai antisubsidēšanas pamatregulas 24. panta 5. punktam. Turklāt šajās tiesību normās par pamatu pagaidu pasākumu piemērošanas ar atpakaļejošu spēku aprēķinam ir izmantots pagaidu pasākumu piemērošanas datums. Taču šajā lietā neviens no šiem gadījumiem nav piemērojams, jo Komisija nav reģistrējusi attiecīgo importu, kā arī nepastāv pagaidu pasākumi.
- 119 Tā kā situācija šajā lietā tādējādi neatbilst nevienam no gadījumiem, kas tieši paredzēti antidempinga pamatregulā un antisubsidēšanas pamatregulā, ir jāizvērtē, vai, kā to apgalvo prasītāja (skat. šā sprieduma 69.–71. punktu), nepastāv neviens cits juridiskais pamats apstrīdētās regulas rezolutīvās daļas 2. panta pieņemšanai.
- 120 Komisija un Padome, lai izskaidrotu apstrīdētajā regulā izmantoto pieeju, atsaucas uz šīs lietas īpašajiem apstākļiem. Šajā ziņā Komisija, atsaucoties uz antidempinga pamatregulas un antisubsidēšanas pamatregulas sistēmisko interpretāciju, apgalvoja, ka no tās izriet, ka galīgie maksājumi, kas sākotnēji tika noteikti produktiem, uz kuriem attiecas prasītājas saistības, var tikt automātiski piemēroti kā tiešas sekas pasākumam, kas izpaužas kā piekrišanas minētajām saistībām atsaukšana no Komisijas puses.
- 121 Padome norādīja, ka antidempinga pamatregulā un antisubsidēšanas pamatregulā nav tieši paredzēts gadījums, “iespējams, visbiežāk” gadījums, kurā, kā tas ir šajā lietā, Komisija pēc savas iniciatīvas sāka izmeklēšanu par saistību neizpildi. Turklāt Padome ir apstrīdējusi pieeju, saskaņā ar kuru, ņemot vērā, ka šāda veida izmeklēšana nav tieši paredzēta antidempinga pamatregulā un antisubsidēšanas pamatregulā un ka šajās pēdējās minētajās nav tieši paredzēta Komisijas iespēja atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus, no tā būtu jāizriet, ka šī prakse ir prettiesiska (skat. arī šī sprieduma 90. punktu). Padome piebilst, ka jēdziens “saistību rēķini” kā līdzeklis piekristo saistību pārvaldībai ir ticis izstrādāts Savienības iestāžu lēmumu pieņemšanas praksē.

- 122 Padome uzskata, ka šajā lietā nebija nedz iespējams, nedz vajadzīgs noteikt pagaidu antidempinga un kompensācijas maksājumus vai izmantot importēto preču reģistrāciju, ņemot vērā, ka izmeklēšana jau bija pabeigta un galīgie maksājumi bija noteikti, neraugoties uz to, ka Komisija vienlaikus piekrita prasītājas un citu Ķīnas eksportētāju uzņēmumu saistībām. Padome apgalvo, ka pagaidu maksājumi bija tikai galīgo maksājumu priekšteči. Šajā lietā Padome uzskata, ka nebija iespējams atgriezties pagātnē, reģistrācijai vairs nebija nekādas jēgas un pagaidu maksājumiem vairs nevarēja būt nozīme, jo tie tika atcelti ar galīgajiem maksājumiem. Padome apgalvo, ka Komisijas izmantotā procedūra ir īpaša procedūra, kas, pēc tās domām, attiecas uz Savienības iestāžu pastāvīgo praksi līdzīgā kontekstā.
- 123 Padome apgalvo, ka šajā gadījumā bija jāizvērtē, kādi bija attiecīgie saistību rēķini, un pēc to atzīšanas par spēkā neesošiem bija jāpiemēro antidempinga un kompensācijas maksājumi, kas bija vienkārši apturēti. Padome turklāt atsaucas uz 1984. gada 21. februāra spriedumu *Allied Corporation u.c./Komisija* (239/82 un 275/82, EU:C:1984:68, 21. punkts). Tā uzsver faktu, ka saistību rēķiniem bija tāds pats mērķis kā importa reģistrācijām, proti, padarīt tos par izsekojamiem.
- 124 Komisija un Padome uzsver, ka prasītājas argumentācija patiesībā ir vērsta uz to, lai ļautu uzņēmumam, nepastāvot precīziem noteikumiem šajā ziņā, gūt labumu no situācijas, kurā, lai gan tas bija pieņēmis saistības, kurām bija piekritusi Komisija, tas tomēr varēja tās nepildīt, principā nesodāmi attiecībā uz jau pabeigtām situācijām.
- 125 Prasītāja apgalvo, ka saistību pieņemšanas atsaukšana pati par sevi ir pietiekama sankcija, jo tādējādi tirgus dalībniekam kļūst daudz grūtāk pārdot savas preces rentablā veidā Savienības tirgū.
- 126 Padome un Komisija apgalvo, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, antidempinga pamatregulas 14. panta 1. punktu, kā arī antisubsidēšanas pamatregulas 24. panta 1. punktu ir iespējams interpretēt tādējādi, ka tie atstāj Savienības iestāžu ziņā noteikt atbilstības prasības attiecībā uz saistībām un noteikt procedūras šajā ziņā. Šīs iestādes uzsver, ka šajos pantos ar nosaukumu “Vispārīgi noteikumi” ir paredzēts, ka pagaidu maksājumus vai kompensācijas maksājumus piemēro ar regulu un tos iekasē dalībvalstis tādā veidā, pēc tādas precizētas likmes un saskaņā ar pārējiem kritērijiem, kas noteikti regulā, ar kuru ir piemēroti šādi maksājumi.
- 127 Padome un Komisija it īpaši uzsver, ka iepriekš 126. punktā minētajās tiesību normās ir atsauce uz “citiem elementiem”, kas ietverot iespēju uzraudzīt saistību ievērošanu ar saistību rēķiniem. Līdz ar to esot iespējams izsecināt Savienības iestāžu kompetenci atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus un uzdot muitas iestādēm iekasēt maksājumus “par attiecīgo importu”. Tādējādi ir jāizvērtē, vai šīs tiesību normas ir pietiekams juridiskais pamats, kas ļauj pieņemt apstrīdētās regulas 2. pantu.
- 128 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Tiesa 2018. gada 15. marta sprieduma *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187) 58. punktā, uz kuru Komisija atsaucās tiesas sēdē, jau ir konstatējusi, ka no Regulas Nr. 1225/2009 14. panta 1. punkta pirmā teikuma formulējuma izriet, ka Savienības likumdevējs nav vēlējies izsmēloši noteikt elementus, kuri attiecas uz antidempinga maksājumu iekasēšanu un kurus var noteikt Komisija.
- 129 2018. gada 15. marta spriedums *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187) attiecās uz Komisijas regulu, kuras 1. pantā bija paredzēti rīkojumi saglabāt to antidempinga maksājumu iekasēšanu, kuri noteikti ar galīgām regulām un pagarinājuma regulām, nosakot valsts muitas iestādēm pienākumu sagaidīt, ka Komisija, izpildot Tiesas spriedumu, ar kuru tiek atcelti sākotnēji noteiktie maksājumi, ir noteikusi likmes, kādās šie maksājumi būtu jānosaka. Tādējādi rīkojums būtībā bija tāds, ka valsts muitas iestādēm bija jāgaida, lai pirms lēmuma pieņemšanas par atmaksāšanas pieteikumiem, ko iesnieguši uzņēmēji, kas samaksājuši minētos maksājumus, būtu jāgaida, kādi ir faktiski maksājami maksājumi. Līdz ar to minētajā lietā aplūkotā situācija attiecās uz jautājumu par to, kāda bija lietas dalībnieku sākotnēji samaksātā maksājuma summa, kas muitas iestādēm bija jāatmaksā minētajām pusēm.

- 130 Atšķirībā no situācijas, kas aplūkota 2018. gada 15. marta spriedumā *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), uz šajā lietā uzdoto jautājumu, proti, antidempinga un antisubsīdiiju maksājumu, kas būtu jāmaksā, nepastāvot saistībām, kas pa to laiku nav izpildītas vai ir atsauktas, piemērošanu laikā, attiecas tieši antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punkta un 10. panta 5. punkta, kā arī antisubsīdiiju pamatregulas 13. panta 10. punkta un 16. panta 5. punkta tiesību normas. Tādējādi, ņemot vērā šīs tiesības normas, ir jāizvērtē, vai Komisijas rīcībai šajā lietā bija likumdevēja paredzēts juridiskais pamats vai arī Komisija no tā atkāpās to seku kontekstā, kuras var izrietēt no piekrišanas saistībām atsaukšanas.
- 131 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās formulējums un mērķi, bet arī tās konteksts, kā arī visas Savienības tiesību normas (skat. spriedumu, 2019. gada 8. jūlijs, Komisija/Beļģija (LESD 260. panta 3. punkts – Platjoslas tīkli), C-543/17, EU:C:2019:573, 49. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt, ja ir jānosaka, vai tiesību normai ir atpakaļejošs spēks, no tā ir skaidri jāizriet, ka tai ir jāpiešķir šāda iedarbība (pēc analogijas skat. spriedumu, 2002. gada 24. septembris, *Falck un Acciaierie di Bolzano* /Komisija, C-74/00 P un C-75/00 P, EU:C:2002:524, 119. punkts).
- 132 Likumdevēja nodoms pamatregulās tieši regulēt saistību neizpildes vai atsaukšanas sekas, nosakot kārtību, saskaņā ar kuru maksājumi, kas ir jāmaksā saistību neesamības gadījumā, var tikt uzlikti ar atpakaļejošu spēku, izriet no vairākiem minēto regulu apsvērumiem.
- 133 Tādējādi antidempinga pamatregulas 14. apsvērumā ir norādīts:
- “Ir jāprecizē tādu cenu labojumu pieņemšanas procedūras, kas vērsti uz dempinga un zaudējumu likvidēšanu, tā vietā, lai ieviestu pagaidu vai galīgos maksājumus. Ir lietderīgi noteikt arī saistību neizpildes vai atsaukšanas sekas un to, ka pagaidu maksājumus drīkst piemērot, ja ir aizdomas par pārkāpumu vai arī ja ir vajadzīga turpmāka izmeklēšana, lai papildinātu atklātos faktus. Pieņemot saistības, būtu jāparūpējas par to, lai ierosinātās saistības un to izpilde neradītu pret konkurenci vērstu rīcību.”
- 134 Antisubsīdēšanas pamatregulas 12. apsvērumam ir atbilstošs saturs.
- 135 Turklāt antidempinga pamatregulas 17. apsvērumā ir noteikts:
- “Ir jāparedz atpakaļejoša pagaidu maksājumu iekasēšana, ja to uzskata par vajadzīgu, un jādefinē apstākļi, kas var novest pie maksājumu atpakaļejošas piemērošanas, lai izvairītos no piemērojamo galīgo pasākumu iedarbības mazināšanās. Ir jānodrošina maksājumu atpakaļejoša piemērošana arī gadījumos, kad tiek lauztas vai atsauktas saistības.”
- 136 Antisubsīdēšanas pamatregulas 16. apsvērumā ir identisks.
- 137 Ņemot vērā šādi atgādināto pamatregulu sistēmu un mērķus, no kuriem izriet, pirmkārt, likumdevēja nodoms pieņemt tiesību aktus attiecībā uz procedūrām, kuras var tikt izmantotas, lai izdarītu secinājumus no Komisijas veiktās atteikšanās no piekrišanas saistībām sekām, un, otrkārt, tiesību normas, kuras iepriekš minētas 69. un 70. punktā un ar kurām šis likumdevēja nodoms ir ticis īstenots, ir jānoraida Komisijas un Padomes piedāvātā interpretācija, kas ir vērsta uz to, lai no atsaucē antidempinga pamatregulas 14. panta 1. punktā un antisubsīdēšanas pamatregulas 24. panta 1. punktā uz maksājumu iekasēšanas “citiem elementiem” izsecinātu Savienības iestāžu, kurām ir uzdots pamatregulu izpildīšana, pilnvaras pieprasīt šīs izpildes kompetences ietvaros, lai attiecīgie uzņēmumi samaksātu visus maksājamos maksājumus saistībā ar darījumiem, kurus aptver saistību rēķini, kas pa to laiku ir atzīti par spēkā neesošiem.

- 138 Šis secinājums attiecas arī uz Komisijas un Padomes argumentāciju, saskaņā ar kuru šādas pilnvaras esot iespējams izsecināt no antidempinga pamatregulas 8. panta 9. punkta un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 9. punkta formulējuma, saskaņā ar kuru maksājumi tiek piemēroti automātiski pēc piekrišanas saistībām atsaukšanas. Ir jākonstatē, ka šāda automātiska piemērošana ir paredzēta robežās, kas ir tieši noteiktas antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punktā un 10. panta 5. punktā, kā arī antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punktā un 16. panta 5. punktā.
- 139 Neviens no pārējiem Komisijas un Padomes izvirzītajiem argumentiem nevar atspēkot iepriekš minēto secinājumu.
- 140 Pirmkārt, runājot par Padomes apgalvojumiem, kas atgādināti iepriekš 122. un 123. punktā, no vienas puses, tajos ir pausts, ka pagaidu maksājumi nevar tikt uzlikti aizdomu par saistību neizpildes dēļ, pamatojoties uz antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punktu un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punktu, jo par galīgo maksājumu uzlikšanu jau ir ticis nolemts iepriekš. No otras puses, Padome arī apgalvo, ka rēķinu izmantošana ir pielīdzināma importa reģistrācijai antidempinga pamatregulas 14. panta 5. punkta izpratnē. No tā izrietot, ka iepriekš minētās tiesību normas vai nu neesot piemērojamas lietas faktiem, vai arī apstiprinot saistību rēķinu praksi.
- 141 Šajā ziņā vispirms attiecībā uz pirmo apgalvojumu par neiespējamību šajā lietā piemērot pagaidu maksājumus tādēļ, ka agrāk bija noteikti galīgie maksājumi, ir jānorāda – tas, pieņemot, ka minētais apgalvojums ir pamatots, nevar likt apšaubīt secinājumu, saskaņā ar kuru pamatregulās ir paredzēti precīzi noteikti gadījumi, kuros maksājumi, kas jāmaksā saistību pārkāpuma gadījumā, var tikt noteikti ar atpakaļejošu spēku. Turklāt, kā pamatoti norāda prasītāja, antidempinga pamatregulas 8. panta 10. punkts un antisubsidēšanas pamatregulas 13. panta 10. punkts attiecas uz divām dažādām situācijām. Tikai otrajā situācijā tiek pieņemts, ka “nav pabeigta izmeklēšana, kuras rezultātā notika saistību uzņemšanās”, un ka līdz ar to galīgie maksājumi nav tikuši noteikti.
- 142 Turpinājumā, runājot par iespējamo saistību rēķinu pielīdzināšanu importa reģistrācijai antidempinga pamatregulas 14. panta 5. punkta izpratnē, pietiek konstatēt, ka šajās tiesību normās importa obligātas reģistrācijas pasākumu izmantošana ir jāveic deviņu mēnešu laikā. Līdz ar to, pat pieņemot, ka reģistrācija antidempinga pamatregulas 14. panta 5. punkta izpratnē būtu pielīdzināma saistību rēķina sagatavošanai, atbilstoši apstrīdētajiem noteikumiem pasludināto saistību rēķinu atzīšanas par spēkā neesošiem piemērojama laikā pārsniedz antidempinga pamatregulā noteiktās robežas.
- 143 Turklāt attiecībā uz Padomes atsauci uz 1984. gada 21. februāra spriedumu *Allied Corporation u.c./Komisija* (239/82 un 275/82, EU:C:1984:68, 21. punkts) ir jākonstatē, ka tas neietekmē to, ka Komisijai, atsaucot piekrišanu saistībām, ir iespēja veikt pasākumus ar atpakaļejošu spēku un it īpaši uzdot valsts muitas iestādēm iekasēt tādus galīgos antidempinga un kompensācijas maksājumus, kādi tie sākotnēji bija maksājami. Minētais spriedums attiecas uz lietu, kurā pēc tam, kad Komisija paziņoja par saistībām, tai pēc iespējas ātrāk bija jāpiemēro “pagaidu” pasākumi, kad tā uzskatīja, ka šāda rīcība, ko prasa Savienības intereses, ir jāveic. Šādos apstākļos tika precizēts, ka Komisijai bija jāizmanto “pieejamā informācija”. Minētā sprieduma 21. punktā it īpaši tika norādīts, ka tad, ja pati saistību uzņemšanās ļauj pieņemt, ka faktiski pastāv dempings, Komisijai nevar prasīt sākt jaunu izmeklēšanu brīdī, kad šādas saistības ir izbeigtas.
- 144 Otrkārt, Padomes atsauces uz Regulas Nr. 461/2004 18. un 19. apsvērumu ir jānorāda kā tādas, kurām nav izšķirošas nozīmes šajā lietā (skat. šī sprieduma 104. punktu). Proti, Padomes minētie apsvērumi neattiecas uz jautājumu par to maksājumu piemērošanu ar atpakaļejošu spēku, kuri būtu bijuši maksājami, nepastāvot saistībām, kas pa to laiku būtu atceltas vai nebūtu izpildītas.
- 145 Treškārt, attiecībā uz Komisijas atsaucēm uz noteiktiem apstākļiem vai citiem spriedumiem, kas attiecas uz muitas nodokļu jomu, attiecībā uz neparakstītiem rēķiniem, kurus importētājs iesniedzis atmuītošanas veikšanai, vai arī uz situācijām, kurās pēcmuītošanas pārbaudē tika pierādīts, ka

- preferenciālais tarifs ir ticis piešķirts nepamatoti (skat. šī sprieduma 109. punktu), ir jākonstatē, ka pamatregulu raksturīgie mērķi un sistēma, kā tie ir atgādināti iepriekš, nepieļauj argumentāciju pēc analogijas ar muitas tiesību aktu īstenošanu.
- 146 Ceturtkārt, Komisija sava iebildumu raksta 49. un nākamajos punktos, lai apgalvotu, ka šajā lietā tiesību norma bija īpaši skaidra, norāda, ka Lēmuma 2013/423 14. un 15. apsvērumā ir tostarp ietvertas tiesību normas par saistību neizpildes sekām. Komisija un Padome atsaucas arī uz vairākiem agrākiem gadījumiem, no kuriem izrietot, ka pienākums iesniegt saistību rēķinus un iespēja tos atzīt par spēkā neesošiem nebija jauna un ka Komisijas rīcība šajā lietā arī nebija agrākas institucionālās “prakses” grozīšana.
- 147 Komisijas un Padomes apgalvotās prakses senums, tāpat kā tas, ka prasītājam par to bija zināms, neietekmē konstatējumu, ka šai praksei nav juridiska pamata.
- 148 Turklāt, tā kā šī strīda risinājums nav pamatots arī ar prasītājas apgalvojumiem par to, ka pastāv apgalvotā agrākā prakse atbrīvojot no antidempinga vai kompensācijas maksājumiem importu, kas īstenots pirms piekrišanas saistībām atsaukšanas, nav jālemj par šajā ziņā izvirzīto Komisijas iebildi par nepieņemamību (skat. šī sprieduma 84. punktu). Katrā ziņā ir jānoraida šī iebilde par nepieņemamību, jo fakta, kas izvirzīts pieteikuma pamatošanai, kā pierādījumu iegūšanas jautājums attiecas nevis uz šī pieteikuma pieņemamību, bet uz tā pamatotību (pēc analogijas skat. rīkojumu, 2017. gada 27. aprīlis, CJ/ECDC, T-696/16 REV un T-697/16 REV, nav publicēts, EU:T:2017:318, 39. punkts). Turklāt ir jāprecizē, ka no Reglamenta 76. panta f) punkta formulējuma, precīzāk, no izteiciena “attiecīgā gadījumā” izmantošanas, izriet, ka prasības pieteikumā nav obligāti jāietver ziņas par piedāvātajiem pierādījumiem. Vienīgais sods pierādījumu piedāvāšanas jomā ir noraidījums novēlotas iesniegšanas dēļ, ja tie pirmo reizi un bez pamatojuma tiek iesniegti replikas vai atbildes uz repliku stadijā vai izņēmuma kārtā pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas (Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 2. un 3. punkts) (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 3. februāris, *Chiquita Brands* u.c./Komisija, T-19/01, EU:T:2005:31, 71. punkts).
- 149 Piektkārt, Komisija apgalvo, ka tās mērķis bija pastiprināt saistību efektivitāti, papildināt valsts muitas iestāžu kompetenci un rīkoties tā, lai prasītāja nevarētu izvairīties no minēto muitas iestāžu pēcmuitošanas pārbaudes, lai gan izrādījās, ka tā pārdeva preces, uz kurām attiecās saistības, ar saistīto Savienības importētāju, kuri nebija saistību dalībnieki, starpniecību, proti, ar līgumā neatļautu pārdošanas kanālu.
- 150 Vispirms ir jānorāda, ka replikas raksta 31.–37. punktā prasītāja ir reaģējusi uz Komisijas apgalvojumiem par kompetences sadalījumu starp valsts muitas iestādēm un Savienības iestādēm šajā kontekstā (skat. šī sprieduma 72. punktu). Atbildē uz replikas rakstu Komisija apgalvoja, ka replikas rakstā izvirzītie argumenti ir jauni un līdz ar to nepieņemami. Tiesas sēdē tā tomēr palika pie pieņēmuma, saskaņā ar kuru prasītāja faktiski esot vienīgi norādījusi faktiskos apstākļus. Tā kā prasītāja šajā ziņā ir precizējusi, ka tai nav bijis nodoma izvirzīt jaunu pamatu, kas balstīts uz Savienības Muitas kodeksu, ir jāuzskata, ka Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir zaudējusi priekšmetu.
- 151 Attiecībā uz Komisijas apgalvojuma pamatotību ir jākonstatē, kā to apgalvo prasītāja, ka piekrišanas saistībām atsaukšana jau pati par sevi rada negatīvas sekas tirgus dalībniekam, kurš tās ir uzņēmis, un tā ir būtiska sankcija (skat. šī sprieduma 125. punktu). Turklāt, kā apgalvo Komisija un Padome, nevar būt runa par situāciju, kas līdzinās tāda uzņēmēja nesodāmībai, kurš nav izpildījis savas saistības, vai arī par situāciju, kas tam ļautu brīvi gūt labumu no šādas darbības. Ir jāuzsver, ka ir aizliegta nevis jebkāda antidempinga vai antisubsidēšanas maksājumu iekasēšana, bet gan Savienības iestādēm ir jāņem vērā procesuālās robežas, kas šajā ziņā ir paredzētas antidempinga pamatregulā un antisubsidēšanas pamatregulā.

152 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka pamatregulas nevar būt pietiekams juridiskais pamats apstrīdēto tiesību normu pieņemšanai.

Par iebildi par prettiesiskumu

153 Vēl ir jāpārbauda, vai, neraugoties uz pietiekama juridiskā pamata neesamību pamatregulās, Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkts un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkts varētu juridiski pamatot apstrīdētās tiesību normas.

154 Šajā ziņā prasītāja savu prasību balsta arī uz iebildi par Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta prettiesiskumu, kas ir pamatota ar apgalvoto Regulas Nr. 1225/2009 8. panta un 10. panta 5. punkta, kā arī Regulas Nr. 597/2009 13. panta un 16. panta 5. punkta, redakcijā, kas bija piemērojama Īstenošanas regulu Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 pieņemšanas laikā, pārkāpumu.

155 Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punktā un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punktā ir ietverts formulējums, kas ļauj Komisijai identificēt darījumus, par kuriem, “pieņemot deklarāciju ražojuma laišanai brīvā apgrozībā, muitas parāds rodas”, ja Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1225/2009 8. panta 9. punktu vai Regulas Nr. 597/2009 13. panta 9. punktu atsauc savu piekrišanu saistībām, pieņemot regulu vai lēmumu, kurš attiecas uz konkrētiem darījumiem un ar kuru attiecīgie rēķini tiek atzīti par neatbilstošiem.

156 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Padome, rīkojoties kā izpildes iestāde, nevis kā likumdevējs, nevarēja deleģēt Komisijai pilnvaras atzīt par spēkā neesošiem saistību rēķinus, vienkārši atsaucot piekrišanu saistībām, ne arī noteikt muitas iestādēm pienākumu iekasēt maksājumus par precēm, kas jau laistas brīvā apgrozībā Savienības muitas teritorijā. Līdz ar to šie apgalvojumi ir jāinterpretē tādējādi, ka tie it īpaši attiecas uz Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunkta un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunkta tiesību normām.

157 Tādu pašu iemeslu dēļ kā tie, kas jau ir izklāstīti iepriekš 128.–140. punktā un kas attiecas uz antidempinga pamatregulas un antisubsidēšanas pamatregulas vispārējo sistēmu, ir jāapmierina prasītājas iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunktu un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Pirmkārt, šīs tiesību normas neietilpst Regulas Nr. 1225/2009 8. pantā un 10. panta 5. punktā un Regulas Nr. 597/2009 13. pantā un 16. panta 5. punktā, kādi tie bija piemērojami Īstenošanas regulu Nr. 1238/2013 un Nr. 1239/2013 pieņemšanas laikā, paredzētajos gadījumos, un tās neatbilst tiem. Otrkārt, no Regulu Nr. 1225/2009 un Nr. 597/2009 vispārējās sistēmas arī neizriet, ka Padome ar īstenošanas regulu varēja pilnvarot Komisiju, neierobežojot šo procedūru laikā, paredzēt, ka pēc piekrišanas saistībām atsaukšanas un attiecīgo rēķinu atzīšanas par spēkā neesošiem, “pieņemot deklarāciju ražojuma laišanai brīvā apgrozībā, muitas parād[am ir jārodas] [...]”.

158 Līdz ar to ir jāsecina, ka Īstenošanas regulas Nr. 1238/2013 3. panta 2. punkta b) apakšpunkts un Īstenošanas regulas Nr. 1239/2013 2. panta 2. punkta b) apakšpunkts šajā lietā nav piemērojams.

Par replikas raksta C.3. pielikumu

159 Šādos apstākļos nav nepieciešams izteikties par replikas raksta C.3. pielikuma pieņemamību. Neatkarīgi no jautājuma, vai attiecīgais dokuments ar nosaukumu *Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit*, kura galvene norāda uz Komisijas Tirdzniecības ģenerāldirektorātu, varēja būt prasītājas advokāta rīcībā un izmantots šajā lietā, ir jāsecina, ka runa ir tikai par administratīvās pieejas piemēru, kuru Komisija bija izmantojusi konkrētajā gadījumā, par kuru turklāt nav pierādīts, ka tai būtu tādi paši apstākļi kā šajā lietā. No tā būtībā izriet, ka Komisija pēc tam, kad tā bija konstatējusi

konkrētu saistību pārkāpumu, tomēr uzskatīja, ka nav jāveic nekāda rīcība. Taču šajā lietā strīda risinājums nav balstīts uz to dažādo pieeju salīdzinājumu, ko Komisija varēja izmantot savā iepriekšējā praksē saistībā ar attiecīgo uzņēmēju saistību pārkāpumiem.

Secinājums

- 160 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasītājas vienīgais pamats ir jāapmierina un līdz ar to jāatceļ apstrīdētās tiesību normas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 161 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šī paša reglamenta 138. panta 1. punktu iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 162 Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem. Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospiež:

- 1) **Atcelt Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2016/2146 (2016. gada 7. decembris), ar ko atsauc divu ražotāju eksportētāju saistību pieņemšanu, kura izdarīta saskaņā ar Īstenošanas lēmumu 2013/707/ES, ar ko apstiprina tādu saistību pieņemšanu, kuras piedāvātas saistībā ar antidempinga un antisubsidēšanas procedūru attiecībā uz Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no Ķīnas Tautas Republikas nosūtītu kristāliskā silīcija fotoelektrisko moduļu un to galveno sastāvdaļu (proti, elementu) importu galīgo pasākumu piemērošanas periodā, 2. pantu, ciktāl tas attiecas uz *Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.***
- 2) **Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.* tiesāšanās izdevumus.**
- 3) **Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Kanninen

Szwarcz

Iliopoulos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 8. jūlijā.

[Paraksti]